

[Finansministeren.]

mer, at også beskæftigelsen i den private sektor rammes af besparelserne, bl. a. nedskæringerne på erhvervsstøtteforanstaltningerne, fordi besparelserne gennem lønnedgang og reduktioner i indkomstoverførslerne, f. eks. børnetilskuddene, formindsker de disponible indkomster. Den direkte følge heraf vil være et fald i den indenlandske efterspørgsel og produktion svarende til ca. 25.000 arbejdsløse yderligere, hvortil kommer, at denne direkte virkning på beskæftigelsen i den offentlige og den private sektor ganske hurtigt vil medføre et yderligere beskæftigelsesfald af en betydelig størrelsesorden, nemlig yderligere ca. 25.000 mand i den private sektor på grund af de indirekte virkninger af fremskridtspartiets forslag.

Det vil sige, at fremskridtspartiets nedskæringer – som ikke vil reducere betalingsbalanceunderskuddet med 5 mia kr. som påstået af hr. Svend Andersen (Rosk. a.), men med noget i størrelsesordenen $2\frac{1}{2}$ –3 mia kr., altså ca. det halve, på grund af at den offentlige sektors importkvota er beskeden – altså skal betales med en pris, der er 75.000 flere arbejdsløse og ikke som påstået af hr. Svend Andersen (Rosk. a.) 25.000–30.000.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) gav med tydelig realitetssans udtryk for den formodning, at regeringen ikke ville medvirke til gennemførelsen af denne politik. Den antagelse kan jeg helt bekræfte. Vi afviser ved denne lejlighed som ved alle tidligere lejligheder fremskridtspartiets forslag om asociale nedskæringer og en voldsom forøgelse af arbejdsløsheden.

Jeg skal slutte med at takke finansudvalget for arbejdet med tillægsbevillingslovforslaget og det store flertal, som har tilkendegivet, at de vil stemme for lovforslaget.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg vil allerførst sige tak til hr. Ellefsen, som ganske indgående skildrede sin vurdering af forholdet mellem Danmark og Færøerne. Jeg vil ikke gå ind i enkeltheder om forholdet mellem Danmark og Færøerne og mener heller ikke, at indlægget fra hr. Ellefsens side i og for sig giver anledning til det. Jeg vil blot have lov at sige tak for indlægget. Det var et udtryk for, at der er et godt samarbejde imellem Danmark og Færøerne. I fuld respekt for rigsfællesskabet, som også Færøerne nyder fordel af, skal vi udvikle hjemmestyret – sådan som det også

ligger nedfældet i aftaler – som færingerne ønsker det. Vi har hidtil haft mulighed for at udvikle det, og det tror jeg også vi kan gøre fremover. Jeg vil sige tak for indlægget. Det er et indlæg, der med hensyn til relationerne mellem Færøerne og Danmark svarer ganske nøje til det andet færøske medlems opfattelse af tingene, og det er glædeligt, at vi på det grundlag kan fortsætte samarbejdet.

Omkring den almindelige økonomiske politik og alt det, der nu drages ind i denne debat, kan jeg sige, at jeg synes, det har været en ganske god og under alle omstændigheder en meget fredsommelig forhandling, der har fundet sted i dag. Jeg vil understrege, at man fra regeringens side ikke undervurderer alvoren i de økonomiske problemer. Vi ved, at disse problemer er store, vi ved, at vi skal tage virkelig seriøst på disse problemer for at få dem reduceret mest muligt, således at vi ligesom kan få bragt det på fode, der bestemt ikke er, som det skal være i dag. Jeg mener alligevel, jeg har lov at sige, at regeringen kan se tilbage på en periode, hvor vi i samarbejde med en række partier har gjort en meget betydningsfuld indsats, en indsats, som under alle omstændigheder har betydet, at den internationale økonomiske krise, som også Danmark er underkastet, ville have fået endnu større negative følger, hvis ikke regeringen og en række forligspartier i fællesskab havde dæmmet op for de uheldige virkninger af denne krise.

De taler, der er holdt her i dag, synes i og for sig også for de flestes vedkommende at anlægge samme vurdering. Man er naturligvis først og fremmest opmærksom på det alvorlige arbejdsløshedsproblem. Man er for det andet særdeles opmærksom på hele spørgsmålet om betalingsbalancen. Også regeringen opfatter disse to problemer som de alvorligste, og hertil kommer naturligvis også hele spørgsmålet om gælden til udlandet. Vi kan måske med nogen tilfredshed konstatere, at det er lykkedes at holde prisstigningerne i ave. I løbet af de sidste to år er prisstigningerne på årsbasis gået ned fra 15 pct. til en 7–8 pct., og det er et lille tegn i den rigtige retning, som man kan hilse med tilfredshed. Men det ændrer naturligvis ikke ved de andre alvorlige problemer, som vi står over for.

Jeg mener også, vi kan konstatere, at den økonomiske vækst er for lav. Det er ikke tilfredsstillende kun at have en vækst på 1 til $1\frac{1}{2}$ pct., og derfor er det et problem, som vi i høj